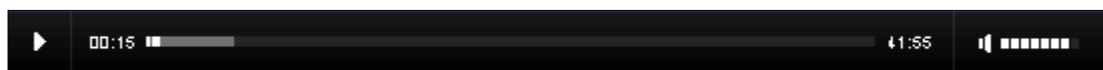

O lecție de iubire (Osea)

Textul de memorat: „Te voi logodi cu Mine pentru totdeauna; te voi logodi cu Mine prin neprihănire, judecată, mare bunătate și îndurare; te voi logodi cu Mine prin credincioșie și vei cunoaște pe Domnul.” (Osea 2:19,20)

Gândul central: Chiar când poporul lui Dumnezeu comite adulter spiritual și este pedepsit, Domnul nu încetează să-L iubească.

Osea a slujit ca profet la sfârșitul unei perioade foarte prospere din istoria poporului Israel, chiar înainte de cucerirea lui de către asirieni în anul 722 î.Hr. La data aceea, poporul ales nu i se mai închina doar lui Dumnezeu, ci și lui Baal, un dumnezeu canaanit.

Așezată în fruntea cărților „profeților mici”, cartea lui Osea se ocupă de întrebările centrale ridicate de apelul profetic transmis în această perioadă de apostazie: Îl mai iubește Domnul pe Israel în condițiile în care acesta comite adulter spiritual? Mai are El un plan cu poporul Său în ciuda păcatelor lui și a pedepsei anunțate?

În această carte, istoria vieții lui Osea este strâns împletită cu profeția. Profetul a iertat-o pe soția lui infidelă și era dispus să o primească înapoi; tot așa procedează și Dumnezeu cu poporul Său.

Ce putem învăța din experiența lui Osea și din modul în care a procedat Domnul cu poporul Său îndărătnic?

O poruncă ciudată

1. Ce poruncă i-a dat Domnul lui Osea? Osea 1:2,3

Cercetătorii Bibliei încearcă de câteva secole să răspundă la o întrebare pe care o ridică această poruncă: Era Gomera o prostituată sau doar o soție necredincioasă? Comportamentul ei era imoral dinainte de a se căsători cu Osea sau a devenit infidelă după aceea?

Nu avem un răspuns clar în această privință. Totuși un lucru este sigur: intenția lui Dumnezeu era ca, prin relația lui Osea cu Gomera, să le atragă atenția israeliților asupra relației Sale cu ei. Gomera era israelită, iar istoria căsătoriei ei cu profetul este strâns legată de istoria legământului lui Dumnezeu cu Israel.

Există câteva asemănări importante între aceste două istorii. În plan omenesc, Gomera îi era infidelă lui Osea; în plan spiritual, Israel îi era necredincios lui Dumnezeu. Prin adulter, Gomera îi producea multă suferință soțului ei; tot la fel, prin idolatrie, Israel Îl mâhnea profund pe Dumnezeu. Osea a fost chemat să suporte durerea aceasta și o căsnicie distrusă. Nu este exclus să fi fost ținta indignării și a disprețului public din acest motiv. Pe de altă parte însă, el a înțeles foarte bine, din proprie experiență, durerea și frustrarea pe care le-a simțit Dumnezeu în relația cu poporul Său.

2. Nu este prima dată când Dumnezeu îi cere unui profet să ilustreze ceva prin viața sa, pe lângă predicare. Citește pasajele următoare și explică ce simbolizau acțiunile profeților În fiecare situație. Isaia 20:1-6; Ieremia 27:1-7; Ezechiel 4:1-6.

Ce fel de mărturie dai tu despre Dumnezeu prin cuvintele, dar mai ales prin acțiunile tale? Ce lucruri din viața ta arată că ești nu doar un om bun, ci un urmaș al Domnului Isus?

Adulter spiritual

Când Gomera a comis adulter, Osea s-a simțit trădat, umilit și făcut de rușine. Vecinii și prietenii lui i-au văzut durerea, dar el le-a transmis, prin cuvânt și faptă, o solie din partea lui Dumnezeu: Israel, „soția” lui Dumnezeu, făcea exact ce făcuse Gomera; poporul ales comitea adulter spiritual.

Profetul Ieremia l-a comparat pe poporul lui Dumnezeu cu o desfrânată care avea mulți iubiți, deși Domnul îi purtase de grijă (Ieremia 3:1). Ezechiel îl aseamănă pe Israelul idolatru cu o femeie desfrânată care s-a despărțit de adevăratul ei soț (Ezechiel 16:32). Din acest motiv, în Biblie, idolatria este considerată adulter spiritual.

3. Ce avertizare îi este dată lui Israel în Osea 2:8,13? În ce privințe suntem și noi, adventiștii de ziua a șaptea, în același pericol?

Expresia „grâul, mustul și untdelemnul” apare și în Deuteronomul 7:12-14, unde sunt descrise binecuvântările îmbelșugate de care avea să se bucure poporul ales, în virtutea făgăduinței lui Dumnezeu transmise prin Moise. Pe timpul lui Osea, poporul devenise atât de nerecunoscător față de Dumnezeu, atât de absorbit de lumea din jur, încât aducea aceste daruri, primite de la El, drept ofrandă pentru idoli. Avertizarea aceasta este valabilă pentru fiecare dintre noi: să folosim darurile pe care le-am primit de la Domnul în slujba Sa și nu altfel decât a intenționat El (Matei 6:24).

„Ce crede Dumnezeu despre nerecunoștința noastră și despre lipsa de apreciere a binecuvântărilor Sale? Când vedem pe cineva că privește cu ușurătate sau că abuzează de darurile noastre, inimile și mâinile noastre se închid față de el. Totuși aceia care primesc darurile îndurării lui Dumnezeu zi după zi și an după an folosesc greșit bunătățile Sale și neglijează sufletele pentru care Hristos Și-a dat viața. Mijloacele pe care El li le-a încredințat pentru a susține cauza Sa și pentru a clădi Împărăția Sa sunt investite în case și terenuri, sunt irosite pentru satisfacerea mândriei și a îngăduinței de sine, iar Dătătorul este uitat.” – Ellen G. White, *Advent Review and Sabbath Herald*, 7 decembrie 1886.

Este atât de ușor să luăm darurile pe care ni le oferă Dumnezeu și să le utilizăm în mod egoist sau, mai mult, în mod idolatru! Ce putem face concret pentru a preîntâmpina săvârșirea acestui păcat în viața noastră?

Făgăduința refacerii legământului

4. Care este mesajul principal pe care îl transmite Dumnezeu în Osea 2? Ce referiri la Evanghelie se fac în acest pasaj?

Mesajul lui Osea transmite adevărul profund al dragostei neschimbătoare a lui Dumnezeu față de poporul nevrednic de o așa dragoste. Osea 2 este un discurs în care Domnul îi vorbește lui Israel despre apostazia lui, pe care o așează apoi în contrast cu dragostea Sa devotată. După pedeapsă, soțul o duce pe soția lui într-o călătorie într-un loc pustiu, unde se recăsătorește.

Astfel, capitolul se încheie cu descrierea unui moment viitor, dincolo de pedeapsă, în care Dumnezeu îl va face pe Israel să-L iubească așa cum L-a iubit la început (Osea 2:12-15). Animalele sălbatice nu vor mai distruge vița-de-vie și smochinii, ci Domnul va face și cu ele legământ (Osea 2:18). Mai mult decât atât, Dumnezeu le va da un alt nume tuturor copiilor, fapt ce subliniază din nou dispoziția Sa de a vindeca și de a ierta greșelile poporului Său.

5. Dumnezeu este dispus să ne ierte păcatele. Cât a dat Osea pentru a-și cumpăra soția? Cât l-a costat pe Dumnezeu iertarea pe care ne-o oferă? Osea 3:1,2

Ca bărbat născut și crescut în poporul Israel, lui Osea îi era rezervat un statut privilegiat în societatea patriarhală din vremea aceea. Dar privilegiul acesta era însoțit de o mare responsabilitate. Pentru un bărbat din vechiul Israel, era foarte greu să-și ierte soția necredincioasă și să o primească înapoi, ca să nu mai punem la socoteală trecerea pe numele lui a copiilor altui bărbat. Decizia de a rămâne alături de soție și de copii, cu prețul repudierii sociale, trebuie să fi fost o experiență deosebit de grea.

Cu toate acestea, Osea își (ras)cumpără soția. Într-un anumit sens, Dumnezeu a făcut același lucru pentru familia omenească, numai că prețul pentru răscumpărarea noastră a fost moartea Domnului Isus pe cruce. Doar când privim la Golgota putem înțelege mai clar cât L-a costat pe El ca să ne răscumpere din starea de degradare în care ne-a adus păcatul.

O acuzație împotriva lui Israel

În Osea 4:1-3, se afirmă că Dumnezeu are „o judecată” sau o acuzație (în ebr., *rib*) de adus împotriva lui Israel. Locuitorii țării se făceau vinovați înaintea lui Dumnezeu, pentru că nu respectaseră condițiile legământului. Adevărul, milă și cunoașterea de Dumnezeu ar fi trebuit să caracterizeze relația lor cu El și acestea sunt darurile pe care El le oferă cu generozitate poporului Său cu ocazia reînnoirii legământului (Osea 2:18-20).

Însă, din cauza păcatului, Israel nu a cunoscut aceste daruri ale harului. Relele enumerate de Osea aduseseră poporul la un pas de anarhie. Conducătorii religioși, preoți și profeți deopotrivă, erau răspunzători pentru decăderea poporului și li se cerea socoteală pentru aportul lor. Vinovăția lor era mare. Dacă nu se împotriveau abuzurilor și nu condamnau actele de nedreptate, ei înșiși aveau să fie condamnați de Dumnezeu.

În Vechiul Testament, închinarea la idoli era considerată cel mai grav păcat, întrucât ea nega poziția lui Dumnezeu în viața poporului în ansamblu și în viața fiecărui individ în parte. Regatul era situat într-un climat uscat și ploile erau esențiale pentru desfășurarea normală a vieții. Israelii ajunseseră să creadă că binecuvântările, ca de exemplu ploaia dătătoare de viață, veneau de la Baal. Ca urmare, ei au construit altare pentru zeii străini și au început să introducă practici imorale în închinare.

În același timp, clasele înstărite îi exploatau pe țărani ca să poată plăti tributul cerut de Asiria. Mulți săvârșeau fraude și înșelăciuni (Osea 12:7,8). Astfel, tulburările politice și sociale au luat locul păcii și al prosperității de odinioară. Țara se afla la un pas de haosul total.

„Sărmanii oameni bogați, care susțin că-I slujesc lui Dumnezeu, sunt vrednici de milă. Ei pretind că Îl cunosc pe Dumnezeu, dar prin faptele lor Îl tăgăduiesc. Cât de mare este întunericul unora ca aceștia! Ei mărturisesc a avea credință în adevăr, dar faptele le contrazic mărturisirea. Dragostea pentru bogăție îi face pe oameni egoiști, pretențioși și aroganți. Bogăția înseamnă putere și, adesea, atașamentul față de ea pervertește și paralizează tot ce este nobil și evlavios în om.” – Ellen G. White, *Mărturii*, vol. 2, p. 682

6. Ce relație există între Iacov 5:1-7 și adevărul prezent, așa cum este el exprimat de soliile celor trei îngeri din Apocalipsa 14:6-12?

Indiferent de situația noastră financiară, ce putem face pentru a ne feri de pericolele iubirii de bogății?

O chemare la pocăință

7. Ce înseamnă viața veșnică? Ioan 17:3

În ebraică, numele Osea înseamnă „Domnul mântuiește” și este înrudit cu numele *Iosua, Isaia și Isus*. Profetul îi îndeamnă pe oameni să înlăture păcatul din viața lor și să găsească adăpost în Domnul, Dumnezeul lor, fiindcă El este Creatorul și Răscumpărătorul lor. Scopul judecății divine era acela de a le aminti păcătoșilor că viața și puterea lor veneau numai de la Domnul, la care trebuiau să se întoarcă. Pe lângă avertizările și hotărârile de a-i pedepsi, cartea lui Osea abordează și tema pocăinței și a iertării divine. Poporul pierdea în păcat „din lipsă de cunoștință” (Osea 4:6) și profetul îl îndeamnă să-L cunoască pe Dumnezeu cu perseverență și să trăiască în armonie cu principiile Sale. Din cauză că nu-L cunoștea pe Dumnezeu, ajunsese să se răzvrătească, iar urmarea era pedeapsa.

Israelii puteau să-L cunoască personal pe Domnul prin credință și ascultare. Cunoașterea aceasta poate fi amănunțită și aprofundată. Tocmai pentru acest motiv este utilizat în repetate rânduri simbolul căsătoriei în dreptul tipului de relație pe care Domnul vrea să o aibă cu noi.

Din același motiv, viața creștinului înseamnă în primul rând o relație cu Dumnezeul cel viu. De aceea, Domnul îi cheamă pe israeliți să Îl cunoască și să împlinescă voia Sa pentru viața lor.

Păcatul a produs o separare dureroasă între Dumnezeu și omenire. Totuși, prin moartea Domnului Isus pe cruce, a fost deschisă o cale pentru ca fiecare dintre noi să poată avea o relație strânsă cu El. Și noi Îl putem cunoaște personal.

8. Care este deosebirea dintre a avea cunoștințe despre Dumnezeu și a-L cunoaște personal? Cum este reflectată această deosebire în viața noastră de zi cu zi? Dacă cineva te-ar întreba: „Cum pot să-L cunosc pe Dumnezeu?”, ce i-ai răspunde? Ce ne spun următoarele pasaje despre cât de important este să-L cunoaștem pe Domnul?

Exodul 33:12,13;

Ieremia 9:23,24;

Daniel 11:32;

1 Ioan 2:4.

Studiu suplimentar

„Cu trecerea timpului, Osea și-a dat seama că soarta lui era o oglindire a suferinței divine, că durerea lui era un ecou al durerii lui Dumnezeu. În această suferință comună, ca act de împreună-simțire cu suferința divină, profetul a înțeles, probabil, sensul căsătoriei în care intrase la porunca lui Dumnezeu. [...]

Profetul a fost capabil să simtă ce simțea Dumnezeu numai când a experimentat în viața lui ceea ce trăia Soțul lui Israel. Căsătoria aceasta era mai degrabă o lecție sau o ilustrație decât un simbol sau un sacrament.” – Abraham J. Heschel, *The Prophets* (Mass.: Prince Press, 2011), p. 56.

„Într-un limbaj simbolic, Osea a pus înaintea celor zece seminții planul lui Dumnezeu de a restatornici, pentru fiecare suflet pocăit care se va uni cu biserica Sa de pe pământ, binecuvântările oferite lui Israel în zilele credincioșiei lui față de Domnul în Țara Făgăduinței. Referindu-se la Israel ca la o persoană căreia dorea să-i arate milă, Domnul a zis: «O voi ademeni și o voi duce în pustie și-i voi vorbi pe placul inimii ei. Acolo, îi voi da iarăși viile și valea Acor i-o voi preface într-o ușă de nădejde și acolo, va cânta ca în vremea tinereții ei și ca în ziua când s-a suit din țara Egiptului.»” – Ellen G. White, *Profeți și regi*, p. 298.

Întrebări pentru discuție

1. Când vorbim despre idolatrie, prima imagine care ne vine în minte este aceea a închinării la icoane sau statui. Ce alte sensuri mai subtile și mai amăgitoare poate avea idolatria?
2. În grupă, studiați în profunzime tema cunoașterii lui Dumnezeu. Când spunem că Îl cunoaștem pe Domnul, la ce ne referim mai exact? Cum dobândim această cunoaștere a lui Dumnezeu?
3. Unii teologi antici au afirmat că Dumnezeu este impasibil, că nu simte durere sau plăcere ca urmare a acțiunilor altor ființe (ca, de exemplu, oamenii). Ce i-a determinat să ajungă la această concluzie? De ce nu putem accepta această idee?
4. Meditează la prețul infinit care a fost dat pentru răscumpărarea noastră. Ce ne spune aceasta despre valoarea pe care o avem înaintea lui Dumnezeu?